

Ben günahkâрім!

“Ben karanlıklı koridorlarda yolumu kaybetmiş bir insanım. Dört beş sene önce bir büyük günah işledim. İki senedir düzenli namaz kılıyorum. Geçen sene nurları tanıdım. Sizin neşriyatlarınıza aboneyim. Altı senelik kazâ namazlarım var. Helâlleşmem gereken bir çok insan var. İnsan olduğum için utanıyorum. Böyle bir günahla yarın mahşerde Allah’ın huzuruna nasıl varacağım? Bunalımlara giriyorum. Çok pişmanım. Tahmin edemediğiniz kadar. Dayanamıyorum. Hak ettiğim cezâyı çekmek istiyorum. Siz nurcular vakit kaybetmeden insanlara ulaşmaya devam edin. İnsanlar îmân hakîkatlerinden yoksun. Onlar da benim gibi geç kalmasınlar!”

Ne büyük bir pişmanlık ve ne büyük bir “hakka dönüş kararlılığı” içerisindesiniz. Sizin bu hakka dönüşünüzü ve günahlardan kaçışınızı tebrik etmemek elde değil. Bu itirafınız, bu pişmanlığınız, bu Allah’a dönmek isteyişiniz, bu kendinizi ve nefsinizi ithamınız, bu cezâ çekmek yoluyla da olsa Allah’ın rızâsını talebiniz, bu mahşerde Allah’ın önünde yüzleşmekle ilgili mahcûbiyetiniz, aslında birer tevbeden ve Allah’ın affına sığınmaktan ibârettir.

Dînimizde ümitsizlik yoktur. Allah Erhamü’r-Râhimîn’dir, Settâru’l-Uyûb’tur, Gâfir’uz-Zenb’tir.

Yüce kitabımızda Cenâb-ı Hak buyurur ki: “Muhakkak Ben, tevbe eden, îmân eden, amel-i sâlih işleyen ve hidâyet üzere olan için Gaffâr’ım (çok mağfiret ediciyim).”¹

İnsanın, ömür ve gençliğinde bir çok yanlış ve bâtil tercihlere girdiğini; sonunda ise elinde elem verici günahlar, zillet verici elemeler ve dalâlet verici vesveselerden

başka bir şey kalmadığını hatırlatan² Üstad Bedüzzaman Hazretleri, Gaffâr isminin günahların varlığını gerektirdiğini³, fakat kulun Fâtır-ı Zülcelâl'in dergâh-ı rahmetinde kusurunu itiraf etmesinin önemli olduğunu⁴; kusurunu itiraf ederek istiğfâr edenin şeytanın şerrinden kurtulacağını, Allah'a sığınacağını ve affa müstehak olacağını⁵; Gaffâr, Settâr, Tevvâb ve Vehhâb isimlerinin tevbe ve affı istediklerini⁶ kaydeder.

Üstad Saîd Nursî'ye göre, Rahîm ismi Gaffâr mânâsındadır.⁷ Cenâb-ı Hak mağfiret isteyen tevbe ehli kullarına çok müşfik ve çok merhametlidir. Enâniyeti bırakıp, şerden, tahripten ve nefse itimaddan vazgeçerek istiğfar eden, hayrı yalnız Allah'tan isteyen ve Allah'a tam kul olan bir kul, "Allah kötülükleri iyiliklere çevirir"⁸ âyetinin sırrına mazhar olur. İnsandaki nihâyetsiz şer kâbiliyeti, nihâyetsiz hayır kâbiliyetine dönüşür ve böylece insan ahsen-i takvîm kıymetini alarak Allah katında en yüksek mertebelere çıkar.⁹

Her bir günahı bir mânevî yılan olarak niteleyen Bedüzzaman Hazretleri, îmânın selâmeti için bu yılanların imhâ edilmesinin şart olduğunu, aksi takdirde îmânın mahalli olan kalbimizi mütemadiyen ısıracığını haber verir. Bu yılanı imhâ etmenin tek yolu da, Allah'ın mağfiretine sığınmak, yani tövbe ve istiğfâr etmektir. ¹⁰

Esas olan tövbe etmektir, Cenâb-ı Allah'tan mağfiret istemektir, Allah'ın affına sığınmaktır. Ve bunda hâlis olmaktır. Günahlar nedeniyle affedilmeyeceğini ummak yoktur. Peygamber Efendimiz (asm); "Eğer siz günah işlemeseydiniz, Allah sizlerin yerine günah işleyip de hemen Allah Teâlâ'dan mağfiret isteyen ve Allah'ın da kendilerini bağışlayacağı bir kavim yaratırdı."¹¹ buyurmak sûretiyle Cenâb-ı Allah'ın, kulun istiğfâr etmesine verdiği ehemmiyeti bildirir. Kul, bilerek veya bilmeyerek hatâ eder, yanılır, sürçer, ayağı kayar, günah işler. Fakat Allah'ın merhametiyle günahlarından pişman olduğu anda, Cenâb-ı Hakk'ı Gafûr, yani hadsiz mağfiret Sahibi ve bağışlayıcı bulur.

İşte Kur'ân'ın çağrısı: "De ki: Ey gûnahta aşırı giderek nefislerine zulmetmiş olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Muhakkak ki Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz O Gafûr'dur, Rahîm'dir. (çok bağışlayan ve çok acıyandır)"¹²

Üstad Bedüzzaman'a göre, bu âyet tüm günahkârlarca ve hattâ tüm insanlıkça çok iyi anlaşılmalıdır. Çünkü herkes her zaman sâlih amele muvaffak olmayabilir, herkes her zaman günah işleyebilir. Bu âyetin en büyük mesajı şudur ki: Sâlih amele muvaffak olamayan veya büyük/küçük günah işleyen herkes muhakkak tevbe etmeli ve muhakkak Allah'ın mağfiretine sığınmalıdır. Hiç kimse aslâ ümitsizliğe

düşmemelidir. Allah'ın af kapısı her zaman ve her kul için açıktır. Ümitsizliğe mahal yoktur.¹³

Saîd Nursî Hazretlerine göre Kur'ân'ın, "Şüphesiz Allah Halîm'dir, Gafûr'dur. (Cezâ vermekte acele etmez ve çok bağışlayandır)"¹⁴ gibi âyetleri insana büyük bir ricâ ve ümit kapısı açmıştır.¹⁵ Rahîm ismi, Gafûr burcunda insana el uzatarak, insanın içindeki karanlık âlemleri ısklandırmıştır.¹⁶

Günahtan arınmak için tevbeden, Allah'a sığınmaktan ve Allah yolunda yürümeye devam etmekten başka yol yoktur. Cezâ çekmek için, bulunduğumuz ülkenin cezâ yasalarına göre yargılanmamız yeterlidir. Bunun için başka bir ülke aramaya gerek yoktur. Eğer cezâyı az görüyorsak, gerisini tövbe ve istiğfar ile tamamlamalıyız.

Kul hakkını ve namaz borcumuzu ödemek için de, Allah'ın izniyle tüm imkânlarımızı seferber etmemiz yeterlidir. İmkânımızda ve elimizde olmayan şeylerle kendimizi yıpratmamıza gerek yoktur. Allah yardımcımız olsun.

HOŞ SADÂ ALLAH BÜTÜN GÜNAHLARI BAĞIŞLAR

İbn-i Abbâs (ra) anlatıyor:

Mekke fethedilmişti. Baştan beri Peygamber Efendimiz'e (asm) düşmanlık içinde bulunan müşrikler ölüm korkusuna kapılmışlar, panikle kaçışmaya başlamışlardı. Peygamber Efendimiz (asm) ise arkalarından haber gönderiyor, geriye dönenlerin affedileceğini bildiriyordu. Bunlardan birisi de Vahşî bin Harb idi.

Vahşî, Peygamber Efendimiz'in (asm) elçisiyle şu haberi gönderdi:

"Yâ Muhammed! Sen, "kim adan öldürür, yahut Allah'a ortak koşar veya zinâ ederse cezâyı çarpılır. Kıyâmet günü de azâbı şiddetli olur. Azap içinde hor ve hakîr olarak ebedî kalır." Diyorsun. Halbuki ben bunların hepsini yaptım. Benim için bir kurtuluş yolu var mı?"

Vahşî'nin ümitsizlik içine düşmesi üzerine Cenâb-ı Allah şu âyeti indirdi:

"De ki: Ey günahta aşırı giderek nefislerine zulmetmiş olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Muhakkak ki Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz O Gafûr'dur, Rahîm'dir. (çok bağışlayan ve çok acıyandır)" (17)

Bu âyetin Vahşî'ye ulaştırılması üzerine Vahşî bin Harb Müslüman oldu. Bunun üzerine halk:

“Yâ Resûlallah! Vahşî'nin yaptıklarını biz de yaptık! Bu âyetten bize de ümit var mı?” dediler.

Allah Resûlü (asm):

“Bu müjde bütün Müslümanlaradır.” Buyurdu. (18)

Dipnot:

- (1) Tâ-hâ Sûresi, 20/82;
- (2) Lem'alar, s. 133;
- (3) Lem'alar, s. 59;
- (4) Nûr'un İlk Kapısı, s. 32;
- (5) Lem'alar, s. 91;
- (6) Mesnevî-i Nûriye, s.113;
- (7) İşârâtü'l-İ'câz, s. 25;
- (8) Furkan Sûresi, 25/70;
- (9) Sözler, s. 290;
- (10) Lem'alar, s. 14,15;
- (11) Müslim, Tevbe, 11;
- (12) Zümer Sûresi, 39/53;
- (13) Mesnevî-i Nûriye, s. 57;
- (14) İsrâ Sûresi, 17/44;
- (15) Sözler, s. 394;
- (16) Mektûbât, s. 399;
- (17) Zümer Sûresi, 39/53;
- (18) H. Sahabe, 1/55, 56